

взе делвата, която бѣ оставена на единъ камъкъ, и я потопи въ извора, та гребна съ нея отъ водата. Следъ това излѣзе навънъ и се спуствна надолу по планината.

Бѣше топла слънчева сутринъ, когато юнакътъ се върна въ градината на захарното момиче. Той сложи делвата предъ носетѣ на девойката и рече:

— Азъ убихъ крилатия змей и ти донесохъ жива вода.

Захарното момиче стана отъ пейката, и отъ скута му се изсипа като кристална паежина тънката захарна тантела, която то бѣ плѣло години наредъ.

— Води ме, кждето искашъ, — каза тихо хубавицата. — Отъ днесъ нататъкъ азъ съмъ твоя жена.

И като каза това, тя извика птичкитѣ и пеперудитѣ, и имъ даде да пиятъ отъ живата вода. И всички пеперуди и птички накацаха върху делвата и въ единъ мигъ станаха сребърни. Птичкитѣ зачуруликаха като вълшебни музички, а пеперудитѣ литнаха надъ лехитѣ съ захарнитѣ цвѣтя и задрънкаха като звънчета-омайничета.

Захарното момиче взе делвата и прѣсна останалата жива вода по дърветата и цвѣтятя. И тогава цѣлата градина блесна съ ослѣпителенъ блѣсъкъ подъ лжчитѣ на слънце-

то, защото и най-малкото клонче, и най-малката тревица се превърнаха въ чисто сребро.

— Ами ти защо не пи отъ живата вода? Мигаръ не искашъ да бждешъ безсмъртна? — попита момъкътъ.

— Азъ пихъ отъ живата вода на твоята обичъ и съмъ вече безсмъртна, — отвърна усмихнато захарното момиче. — Хайде сега да вървимъ!

И девойката и юнакътъ се хванаха за ръце, и тръгнаха къмъ далечната земя, въ която се намираше малката ковачница. А сребърнитѣ пеперуди и птички се събраха въ роякъ и се понесоха като сребърненъ облакъ надъ главитѣ имъ. Тѣ ги изпратиха чакъ до края на омагьосаното царство и после се върнаха пакъ въ своята градина.

Когато момъкътъ и захарното момиче стигнаха предъ ковачницата, никой не излѣзе да ги посрещне. Стариятъ ковачъ и жена му бѣха умрѣли, и схлупената кжщица бѣ потънала въ буренякъ. Наоколо цвѣртѣха малки синигерчета, а изъ тревата тичаха морави теменужки, подгонени отъ вѣтъра.

— Колко хубаво е тукъ! — извика радостно захарната хубавица и очитѣ й свѣтнаха отъ щастие.

Тогавя момъкътъ разчисти буреняка, като остави само ми-